TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2008. gada 6. novembrī *

Lieta C-381/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Conseil d'État* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 4. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 8. augustā, tiesvedībā

Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS

pret

Ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], P. Kūris [*P. Kūris*] (referents) un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

ģenerāladvokāts J. Mazaks [*J. Mazák*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

* Tiesvedības valoda — franču.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 26. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Association nationale la protection des eaux et rivière*s — *TOS* vārdā — P. Žansons [P. Jeanson], asociācijas viceprezidents,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. L. Dirēna [*A.-L. During*], pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz P. Džentili [*P. Gentili*], *avvocato dello Stato*,

— Nīderlandes valdības vārdā — M. de Hrāfe [*M. de Grave*], pārstāvis,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — S. Pardo Kvintilana [*S. Pardo Quintillán*] un Ž. B. Leņelots [*J.-B. Laignelot*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. februāra Direktīvas 2006/11/EK par piesārņojumu, ko rada dažas bīstamas vielas, kuras novada Kopienas ūdens vidē (OV L 64, 52. lpp.), 6. pantu.

2 *Conseil d'État* [Valsts Padome] šo lūgumu iesniedza saistībā ar prasību par pilnvaru pārsniegšanu, ko cēla *Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS* [Valsts ūdeņu un upju aizsardzības asociācija], lai atceltu it īpaši 2006. gada 17. jūlija Dekrētu Nr. 2006-881, ar ko groza 1993. gada 29. marta Dekrētu Nr. 93-743 par tādu darbību nomenklatūru, kurām vajadzīga atļauja vai kuras jādeklarē saskaņā ar 1992. gada 3. janvāra Likuma Nr. 92-3 par ūdeni 10. pantu, un 1994. gada 29. aprīļa Dekrētu Nr. 94-354 par ūdeņu sadales zonām (*JORF*, 2006. gada 18. jūlijs, 10786. lpp.), kā arī 2006. gada 27. jūlija Dekrētu Nr. 2006-942, ar ko groza klasificēto iekārtu nomenklatūru (*JORF*, 2006. gada 29. jūlijs, 11336. lpp.).

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīva 2006/11 saskaņā ar tās 1. panta a) punktu ir piemērojama iekšējiem virszemes ūdeņiem, kas atbilstoši tās 2. panta a) punktam "ir visi stāvošie vai tekošie virszemes saldūdeņi, kas atrodas vienas vai vairāku dalībvalstu teritorijā", un tās sestajā, septītajā un astotajā apsvērumā ir noteikts šādi:

"(6) Lai nodrošinātu Kopienas ūdens vides efektīvu aizsardzību, ir jāizveido pirmais saraksts, saukts par "I sarakstu", kurā iekļauj konkrētas individuālas vielas, kas atlasītas, ņemot vērā galvenokārt to toksiskumu, noturību un bioakumulāciju, izņemot bioloģiski nekaitīgas vielas vai vielas, kuras drīz pārvēršas bioloģiski nekaitīgās vielās, un jāizveido otrais saraksts, saukts par "II sarakstu", kurā iekļauj vielas, kam ir kaitīga ietekme uz ūdens vidi, kuru tomēr var ierobežot

attiecīgā zonā un kura ir atkarīga no to ūdeņu parametriem un atrašanās vietas, kur šīs vielas novada. Būtu jāsaņem tāda iepriekšēja atļauja šīs vielas novadīt, kurā konkretizēti emisijas standarti.

(7) Dažādu I saraksta vielu novadīšanas radītais piesārņojums ir jānovērš. [..]

(8) Ir jāsamazina II saraksta vielu radītais ūdens piesārņojums. Tādēļ dalībvalstīm būtu jāizveido programmas, kur iekļauj vides kvalitātes standartus attiecībā uz ūdeni, kuri noteikti atbilstīgi Padomes direktīvām, ja tādas ir. Šādām vielām piemērojamie emisijas standarti būtu jāaprēķina, pamatojoties uz minētajiem vides kvalitātes standartiem."

4 Direktīvas 2006/11 3. pantā ir noteikts:

"Dalībvalstis saskaņā ar šo direktīvu dara visu vajadzīgo, lai likvidētu 1. pantā minēto ūdeņu piesārņojumu ar bīstamām vielām, kuras pieder pie I pielikuma I sarakstā uzskaitītajām saimēm un grupām (turpmāk tekstā — "I saraksta vielas"), kā arī lai samazinātu minēto ūdeņu piesārņojumu ar bīstamām vielām, kuras pieder pie I pielikuma II sarakstā uzskaitītajām saimēm un grupām (turpmāk tekstā — "II saraksta vielas")."

5 Direktīvas 2006/11 6. pantā, kura formulējums ir identisks 7. pantam Padomes 1976. gada 4. maija Direktīvā 76/464/EEK par piesārņojumu, ko rada dažas bīstamas vielas, kuras novada Kopienas ūdens vidē (OV L 129, 23. lpp.), kas tika atcelta ar Direktīvu 2006/11, ir noteikts:

"1. Lai samazinātu 1. pantā minēto ūdeņu piesārņojumu ar II saraksta vielām, dalībvalstis izveido programmas, kuru īstenošanā tās jo īpaši izmanto metodes, kas minētas 2. un 3. punktā.

2. Lai novadītu vielas 1. pantā minētajos ūdeņos, ja to starpā varētu būt kāda no II saraksta vielām, vienmēr ir vajadzīga attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes iepriekšēja atļauja, kurā noteikti emisijas standarti. Šādu standartu pamatā ir vides kvalitātes standarti, ko nosaka, kā paredzēts 3. punktā.

3. Programmās, kas minētas 1. punktā, iekļauj vides kvalitātes standartus attiecībā uz ūdeni; tos nosaka saskaņā ar Padomes direktīvām, ja tādas ir.

[..]"

6 Direktīvas 2006/11 I pielikumā iekļautajā vielu saimju un grupu II saraksta, kas minēts direktīvas 3. un 6. pantā, 8. punktā ir nosauktas vielas, kurām ir negatīva ietekme uz skābekļa līdzsvaru, jo īpaši amonjaks un nitrīti.

7 Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 23. oktobra Direktīva 2000/60/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā (OV L 327, 1. lpp., turpmāk tekstā — "ūdens pamatdirektīva"), ir pieņemta pirms Direktīvas 2006/11, bet tās noteikumi saskaņā ar 22. panta 2. punktu no 2013. gada 22. decembra aizstāj Direktīvas 2006/11 noteikumus; ūdens pamatdirektīvas 11. pantā ir noteikts:

"1. Visas dalībvalstis nodrošina, ka katrā upju baseinu apgabalā vai starptautiska upju baseina daļā, kas atrodas tās teritorijā, ņemot vērā 5. pantā paredzētās analīzes rezultātus, tiek īstenota pasākumu programma, lai sasniegtu 4. pantā noteiktos mērķus. [..]

2. Visas pasākumu programmas ietver "pamatpasākumus", kas precizēti 3. punktā, un vajadzības gadījumā "papildpasākumus".

3. "Pamatpasākumi" ir izpildāmo prasību minimums, un tie ir šādi

[..]

g) attiecībā uz stacionāro avotu izplūdēm, kas var izraisīt piesārņojumu, iepriekšēja regulējoša prasība, piemēram, aizliegums novadīt piesārņojošās vielas ūdenī vai iepriekšējs pilnvarojums, vai reģistrācija, kuras pamatā ir vispārēji saistoši noteikumi, kuri nosaka attiecīgo piesārņojošo vielu emisiju kontroles pasākumus, tostarp kontroles pasākumus saskaņā ar 10. un 16. pantu. [..]

[..]"

8 Ūdens pamatdirektīvas 22. panta 3. punkta b) apakšpunktā ir šāds pārejas noteikums:

"Direktīvas 76/464/EEK 7. panta nolūkā dalībvalstis var piemērot šajā direktīvā noteiktos principus piesārņojuma problēmu un to izraisošu vielu identificēšanai, kvalitātes standartu noteikšanai un pasākumu pieņemšanai."

Valsts tiesiskais regulējums

9 *Code de l'environnement* [Vides kodeksa] sadaļas ar nosaukumu "Ūdens un ūdens vide" noteikumu par iekārtu, darbu, būvdarbu un darbību atļauju vai deklarāciju mērķis, ievērojot šī kodeksa L. 211-1. pantu, ir veicināt līdzsvarotu un ilglaicīgu ūdens resursu apsaimniekošanu, lai nodrošinātu, cita starpā, ūdeņu aizsardzību un jebkāda veida piesārņojuma novēršanu. Vides kodeksa L. 211-2. pantā īpaši paredzēts, ka vispārējie noteikumi par virszemes ūdeņu sadali un kvalitātes saglabāšanu tiek noteikti ar *Conseil d'État* dekrētu. Šajā pantā ir noteikts, ka vispārējos noteikumos īpaši paredz kvalitātes standartus un vajadzīgos pasākumus šīs kvalitātes atjaunošanai un saglabāšanai, apstākļus, kādos var aizliegt vai reglamentēt vielu tiešu vai netiešu izliešanu, noplūdi, novadīšanu vai noglabāšanu, un vispārīgāk visus apstākļus, kas var mainīt ūdeņu un ūdens vides kvalitāti, kā arī nosacījumus, ar kādiem var noteikt vajadzīgos pasākumus šīs kvalitātes saglabāšanai. Saskaņā ar šī paša kodeksa L. 211-3. pantu papildus šiem vispārējiem noteikumiem ar *Conseil d'État* dekrētu var pieņemt arī valsts vai konkrētām teritorijas daļām specifiskus norādījumus.

10 Vides kodeksa L. 214-1. pantā ir noteikts:

"L. 214-2. līdz L. 214-6. panta normas attiecas uz iekārtām, kuras nav klasificētas nomenklatūrā, darbiem, būvdarbiem un darbībām, kuras īsteno jebkura fiziska vai juridiska, publiska vai privāta persona vajadzībām, kas nav mājsaimniecības vajadzības, un sakarā ar kurām [..] tiek izraisīta tieša vai netieša, regulāra vai neregulāra, pat vidi nepiesārņojoša izliešana, noplūde, novadīšana vai noglabāšana."

11 Vides kodeksa L. 214-2. panta pirmajā daļā ir noteikts:

"L. 214-1. pantā norādītās iekārtas, darbi, būvdarbi un darbības ir noteiktas nomenklatūrā, kas izveidota ar *Conseil d'État* dekrētu pēc *Comité national de l'eau* [Nacionālās ūdeņu komitejas] atzinuma saņemšanas, un to veikšanai ir jāsaņem atļauja vai tās ir jādeklarē atkarībā no draudiem, ko tās ietver, un to ietekmes smaguma uz ūdens resursiem un ūdeņu ekosistēmām, it īpaši ņemot vērā ūdens un ūdens vides aizsardzībai noteiktās zonas un teritorijas."

12 Vides kodeksa L. 214-3. pantā ir noteikts:

"I. Iekārtām, darbiem, būvdarbiem un darbībām, kas var radīt draudus sabiedrības veselībai un drošībai, traucēt ūdeņu brīvam tecējumam, samazināt ūdens resursus, būtiski palielināt applūšanas risku, nopietni ietekmēt ūdens vides kvalitāti vai dažādību, it īpaši zivju populāciju, ir jāsaņem pārvaldes iestādes atļauja.

[..]

II. Jādeklarē ir iekārtas, darbi, būvdarbi un darbības, kas šādus draudus nerada, tomēr kurām jāatbilst saskaņā ar L. 211-2. un L. 211-3. pantu izdotajiem norādījumiem.

Conseil d'État dekrētā noteiktajā termiņā pārvaldes iestāde ir tiesīga iebilst plānotai darbībai, ja izrādās, ka tā nav saderīga ar ūdens apgādes un apsaimniekošanas galveno programmu vai ūdens apgādes un apsaimniekošanas programmu vai arī aizskar L. 211-1. pantā minētās intereses tādā mērā, ka nekādi norādījumi neļauj to novērst. Darbus pirms šī termiņa beigām nevar uzsākt.

Ja L. 211-1. pantā minēto interešu ievērošana netiek nodrošināta, īstenojot saskaņā ar L. 211-2. un L. 211-3. pantu izdotos norādījumus, pārvaldes iestāde jebkurā brīdi ar lēmumu var noteikt īpašus norādījumus.

[..]"

13 Vides kodeksa R. 214-32. līdz R. 214-40. pantā ir ietverti noteikumi, kas attiecas uz deklarējamām darbībām. Atbilstoši pirmajam no šiem pantiem deklarācija ir jāiesniedz attiecīgā departamenta vai departamentu prefektā, kas piecpadsmit dienu laikā pēc deklarācijas saņemšanas, ievērojot kodeksa R. 214-33. pantu, nosūta deklarācijas iesniedzējam apstiprinājumu par saņemšanu, norādot trūkstošās ziņas vai informāciju,

ja deklarācija nav pilnīga, vai arī apstiprinājumu par deklarācijas saņemšanu, ja deklarācija ir pilnīga, norādot vai nu datumu, kurā var uzsākt plānoto darbību, ja netiek izvirzīti iebildumi, vai arī apliecina iebildumu neizvirzīšanu, kas ļauj nekavējoties uzsākt šo darbību. Šis noteikums paredz, ka šādam apstiprinājumam vajadzības gadījumā pievieno piemērojamo vispārīgo norādījumu kopiju. Kodeksa R. 214-35. pantā ir noteikts divu mēnešu termiņš, sākot no pilnīgas deklarācijas saņemšanas dienas, kādā prefekts var izteikt iebildumus par deklarējamo darbību.

14 Attiecīgās iekārtas, darbi, būvdarbi vai darbības saskaņā ar Vides kodeksa R. 214-38. pantu ir jāierīko, jāizpilda vai jāizmanto saskaņā ar deklarācijas lietas materiāliem un vajadzības gadījumā, ievērojot īpašus norādījumus, kas ir minēti kodeksa R. 214-35. un R. 214-39. pantā. Šajā pēdējā pantā ir paredzēts, ka iekārtām piemērojamo norādījumu grozījumus deklarācijas iesniedzējs var pieprasīt prefektam, kas par to pieņem lēmumu, un prefekts grozījumus var noteikt arī, pamatojoties uz minētā kodeksa L. 214-33. panta II punkta trešo daļu. Turklāt kodeksa R. 214-40. pantā ir noteikts, ka visi grozījumi, ko deklarācijas iesniedzējs izdarījis deklarētajā projektā un kas ietver būtiskas izmaiņas sākotnējās deklarācijas lietas materiālos, pirms to īstenošanas ir jādara zināmi prefektam, kas var pieprasīt jaunu deklarāciju, uz kuru attiecas tādas pašas formalitātes, kā uz sākotnējo deklarāciju.

15 Ar Dekrētu Nr. 2006-881, kura atcelšana tiek prasīta pamata lietā, ir pārveidota Vides kodeksa L. 214-2. panta 1. punktā minētā nomenklatūra, kas ir noteikta šī kodeksa pielikuma R. 214-1. pantā ar nosaukumu "To darbību nomenklatūra, kurām vajadzīga atļauja vai kuras jādeklarē saskaņā ar Vides kodeksa L. 214-1. līdz L. 214-3. pantu". Kā noteikts šīs nomenklatūras 3.2.7.0. punkta grozītajā redakcijā, saldūdens zivjaudzētavām (turpmāk tekstā — "zivjaudzētavas") turpmāk saskaņā ar ūdens inspekcijas normām piemēro deklarēšanas procedūru, lai gan agrāk tām piemēroja atļaujas vai deklarēšanas kārtību, kuru dēļ bija vajadzīgs pētījums vai paziņojums par ietekmi.

16 Turklāt saskaņā ar Vides kodeksa L. 511-1. pantu šī kodeksa noteikumi par vides aizsardzības jomā klasificētajām iekārtām attiecas uz iekārtām, kas var radīt draudus vai neērtības īpaši iedzīvotāju veselībai, drošībai un aizsardzībai pret infekcijas slimībām, lauksaimniecībai, kā arī dabas un vides aizsardzībai. Par šīm iekārtām, kas saskaņā ar kodeksa L. 511-2. pantu ir noteiktas klasificēto iekārtu nomenklatūrā, jāsaņem prefekta atļauja vai tās jādeklarē atkarībā no draudiem vai neērtībām, ko var radīt to izmantošana.

17 Šī nomenklatūra tika grozīta ar Dekrētu Nr. 2006-942, kura atcelšana tiek prasīta pamata lietā. No tā izriet, ka turpmāk atļauja zivjaudzētavām saskaņā ar vides aizsardzības nolūkos klasificēto iekārtu kontroles kārtību ir jāsaņem tikai tad, ja to ikgadējais ražīguma apjoms pārsniedz 20 t.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

18 *Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS* savu prasību *Conseil d'État* atcelt Dekrētus Nr. 2006-881 un Nr. 2006-942 pamatojumam apgalvo, ka šiem dekrēti ir pretrunā Direktīvas 2006/11 6. pantam.

19 Tā kā ir zināms, ka zivjaudzētavu notekūdeņi satur II saraksta vielas amonjaku un nitrītus un ka saskaņā ar Direktīvas 2006/11 6. pantu par tādu notekūdeņu, kas var saturēt šādas vielas, novadīšanu ir jāsaņem iepriekšēja atļauja, kurā ir noteikti emisijas

standarti, iesniedzējtiesa savā lēmumā konstatē, ka uz zivjaudzētavām attiecas tikai deklarēšanas kārtība, izņemot zivjaudzētavas, kuru ikgadējā ražīguma apjoms pārsniedz 20 t un par kurām saskaņā ar valsts tiesību aktiem par vides aizsardzības jomā klasificētām iekārtām ir jāsaņem atļauja.

20 Tomēr iesniedzējtiesa norāda, ka, ņemot vērā, ka zivjaudzētavu iekārtas rada mazu piesārņojumu, šīs kārtības mērķis ir vienkāršot administratīvās procedūras un labāk sadalīt uzraudzības pasākumus. Tā norāda, ka šīs kārtības ietvaros prefektam ir tiesības iebilst pret darbiem, kurus nevar uzsākt, iekams nav pagājis divu mēnešu termiņš, un neiebilšanas gadījumā var paredzēt tehniskus norādījumus, kas ļauj aizsargāt Vides kodeksa L. 211-1. pantā minētās intereses, īpaši nosakot piesārņojošo vielu emisijas normu robežas. Tā uzskata, ka šādos apstākļos nopietnas grūtības rada jautājums, vai Direktīvas 2006/11 6. pantu var interpretēt tādējādi, ka tas dalībvalstīm ļauj ieviest šādu kārtību.

21 Līdz ar to *Conseil d'État* nolēma apturēt tiesvedību saistībā ar prasību atcelt Dekrētu Nr. 2006-881, kas zivjaudzētavām paredz piemērot deklarēšanas kārtību saskaņā ar ūdens inspekcijas normām, kā arī saistībā ar prasību atcelt Dekrētu Nr. 2006/942 un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

"Vai [..] Direktīvas 2006/11 [..] 6. pantu var interpretēt tādējādi, ka pēc tam, kad, piemērojot šo pantu, ir apstiprinātas ūdeņu piesārņojuma samazināšanas programmas, kas ietver vides kvalitātes standartus, attiecībā uz iekārtām, kuras uzskatāmas par mazu piesārņojumu izraisošām, tas dalībvalstīm atļauj ieviest deklarēšanas kārtību, kuru papildina šo standartu atgādinājums un pārvaldes iestādes tiesības iebilst pret iekārtu ekspluatācijas uzsākšanu vai noteikt īpašu šīm iekārtām atbilstošu novadīšanas apjomu?"

Par prejudiciālo jautājumu

22 Lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, jānorāda, pirmkārt, ka Direktīva 2006/11 tādu saimniecību ierīkošanu, kas var izraisīt bīstamu vielu novadīšanu ūdens vidē, neparedz pakļaut īpašai atļaujas vai deklarēšanas kārtībai atkarībā no šo saimniecību īpatnībām. Tā savukārt paredz, kā tas īpaši izriet no sestā, septītā un astotā apsvēruma, kā arī 3. panta, novērst tās piemērošanas jomā ietilpstošo ūdeņu piesārņojumu ar I saraksta vielām un samazināt šo ūdeņu piesārņojumu ar II saraksta vielām, kā, piemēram, ar amonjaku un nitrītiem. Tādēļ Direktīvas 2006/11 mērķis nav noteikt dalībvalstīm pienākumu pieņemt aktus, kas ir konkrēti piemērojami noteiktām saimniecībām vai iekārtām, bet tā liek dalībvalstīm veikt piemērotus pasākumus, lai atkarībā no bīstamo vielu īpatnībām novērstu vai samazinātu ūdeņu piesārņošanu ar notekūdeņiem, kas var saturēt šādas bīstamas vielas.

23 Lai samazinātu ūdeņu piesārņojumu ar II saraksta vielām, Direktīvas 2006/11 6. pantā ir īpaši noteikts, ka dalībvalstis izveido programmas, kurās noteikti vides kvalitātes standarti attiecībā uz ūdeni, kas ir pieņemti saskaņā ar Padomes direktīvām, ja tādas ir. Attiecībā uz šo programmu izpildi minētā 6. panta 2. punktā ir noteikts, ka par jebkuru novadīšanu direktīvas 1. pantā minētajos ūdeņos, kas var ietvert kādu no II saraksta vielām, ir vajadzīga attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes iepriekšēja atļauja, kurā noteikti emisijas standarti, kas tiek aprēķināti saskaņā ar vides kvalitātes standartiem.

24 Otrkārt, jāuzsver, ka Direktīvā 2006/11 nav paredzēts neviens tās 6. panta 2. punktā minētā noteikuma izņēmums. Līdz ar to, ņemot vērā šī sprieduma 22. punktā minētos iemeslus, šis noteikums nenosaka atšķirības starp iekārtām atkarībā no to īpatnībām, no kurām tiek novadīti notekūdeņi, it īpaši atkarībā no tā, vai šīs iekārtas ir uzskatāmas par sevišķi vai maz piesārņojošām. Tas arī neparedz atšķirības atkarībā no notekūdeņu

apjoma. Tādēļ tāda deklarēšanas kārtība, kāda ir raksturota iesniedzējtiesas uzdotajā jautājumā, ir uzskatāma par atļautu ar Direktīvas 2006/11 6. pantu tikai tad, ja tajā ir paredzēts, ka kompetentajai pārvaldes iestādei visos novadīšanas gadījumos ir jāpieņem lēmums, ko var uzskatīt par iepriekšēju atļauju šī panta nozīmē.

25 Direktīvas 2006/11 6. panta 2. punktā minētā atļauja ir ne tikai jāsaņem pirms jebkādas notekūdeņu novadīšanas, kas var saturēt II saraksta vielas, bet tajā ir jānosaka arī emisijas standarti, kurus aprēķina, pamatojoties uz vides kvalitātes standartiem, kas ir noteikti dalībvalsts programmā, ievērojot šī paša panta 1. un 3. punktu. Tiesa jau vairākkārt ir lēmusi, ka no Direktīvas 76/464 7. panta 2. punkta, kura formulējums bija identisks Direktīvas 2006/11 6. panta 2. punktam, izriet, ka atļaujām ir jāietver individuālai novadīšanai piemērojamie emisijas standarti, kas atļauti un aprēķināti, pamatojoties uz programmā iepriekš paredzētiem kvalitātes mērķiem šā paša 7. panta 1. punkta izpratnē, kura mērķis ir aizsargāt attiecīgo ūdens klaju un ūdens straumi (skat. it īpaši 2005. gada 2. jūnija spriedumu lietā C-282/02 Komisija/Īrija, Krājums, I-4653. lpp., 68. punkts un tajā minētā judikatūra). Tiesa saistībā ar šī paša 7. panta 2. punktu ir arī precizējusi, ka iepriekšējā atļaujā noteiktie emisijas standarti ir jāaprēķina saskaņā ar kvalitātes mērķiem, kas šādā programmā noteikti, pamatojoties uz ūdens saņēmējvides pārbaudi (skat. 2000. gada 25. maija spriedumu lietā C-384/97 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-3823. lpp., 41. punkts).

26 No tā izriet, ka iepriekšēja atļauja Direktīvas 2006/11 6. panta 2. punkta nozīmē paredz katra šajā nolūkā iesniegta pieteikuma individuālu izskatīšanu un tā nevar būt izteikta klusējot (skat. it īpaši saistībā ar Direktīvas 76/464 7. pantu — 2001. gada 14. jūnija spriedumu lietā C-230/00 Komisija/Beļģija, *Recueil*, I-4591. lpp., 16. punkts).

27 Pirmkārt, katras plānotas novadīšanas, kas var ietvert II saraksta vielas, iepriekšēja un specifiska pārbaude ir nepieciešama, lai īstenotu ūdeņu piesārņojuma samazināšanas programmas, ko dalībvalstis apstiprinājušas saskaņā ar Direktīvas 2006/11 6. panta 1. punktu, kurā ir noteikts, ka jebkuras šāda veida novadīšanas pakļaušana iepriekšējai atļaujai ir viena no šo programmu īstenošanas metodēm. Šāda pārbaude ir arī vajadzīga, lai katras atļautas novadīšanas gadījumā paredzētu emisijas standartus, kas ir noteikti saskaņā ar šajās programmās ietvertajiem vides kvalitātes standartiem un kuru mērķis ir samazināt tādu notekūdeņu novadīšanu, kas satur vienu vai vairākas II saraksta vielas. Šādā pārbaudē turklāt ir jāietver konkrēts vērtējums par ūdens saņēmējvides stāvokli, kas ir jāņem vērā, lai noteiktu emisijas standartus. Otrkārt, klusējot izteikta atļauja nevar būt saderīga ar prasību par atbilstoši iepriekš minētajai kārtībai atzīto emisijas standartu noteikšanu iepriekšējā atļaujā.

28 Ņemot vērā šos apsvērumus, tāda deklarēšanas kārtība kā pamata lietā, kuru papildina atgādinājums par vides kvalitātes standartiem, kas ir ietverti ūdeņu piesārņojuma samazināšanas programmās, un pārvaldes iestādes tiesības iebilst pret iekārtu ekspluatācijas uzsākšanu vai noteikt īpašu šīm iekārtām atbilstošu novadīšanas apjomu, neatbilst iepriekš minētajām Direktīvas 2006/11 6. panta prasībām, jo tā nenodrošina, ka par visa veida novadīšanu, kas var ietvert kādu no II saraksta vielām, iepriekš tiek veikta īpaša pārbaude, kuras rezultātā tiek noteikti atbilstoši emisijas standarti, kas ir izstrādāti saskaņā ar piemērojamajiem vides kvalitātes standartiem un konkrēto ūdens saņēmējvides stāvokli. Šāda kārtība līdz ar to neparedz kompetentajai pārvaldes iestādei pienākumu pieņemt lēmumu, ko var uzskatīt par iepriekšēju atļauju Direktīvas 2006/11 6. panta 2. punkta nozīmē.

29 Turklāt ne vispārējie noteikumi par virszemes ūdeņu kvalitātes saglabāšanu, ne valstī vai konkrētās teritorijas daļās piemērojamie norādījumi, kā, piemēram, Vides kodeksa L. 211-2. un L. 211-3. pantā paredzētie un zivjaudzētavām piemērojamie norādījumi,

kas ir noteikti lēmumā, kā par to liecina 2008. gada 1. aprīļa tiesas sēdē sniegtā informācija, pat ja tos papildina sankcijas, ne piemērojamo vispārīgo norādījumu kopijas nosūtīšana deklarācijas iesniedzējam, kā to prasa šī kodeksa R. 214-33. pants, nevar kompensēt to, ka nav noteikti individuālai novadīšanai piemērojamie emisijas standarti, kas ir noteikti saskaņā ar izstrādātajiem vides kvalitātes standartiem un konkrēto ūdens saņēmējvides stāvokli.

30 Līdz ar to pretēji Francijas valdības apgalvojumam tādu deklarēšanas kārtību kā pamata lietā nepapildina noteikumi, kas to praksē varētu pielīdzināt vienkāršotai atļaujas izdošanas kārtībai, kura atbilstu Direktīvas 2006/11 6. pantā noteiktajām prasībām.

31 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pretēji tam, ko savos rakstveida vai mutiskajos apsvērumus apgalvojusi Francijas, Itālijas un Nīderlandes valdība, deklarēšanas kārtību, ko papildina iebilduma tiesības, pat ja tās pamatā ir administratīvo procedūru vienkāršošanas un uzraudzības līdzekļu labākas sadales mērķis, kā, piemēram, pamata lietā, nevar uzskatīt par līdzvērtīgu iepriekšējas atļaujas kārtībai, kāda ir paredzēta Direktīvas 2006/11 6. pantā.

32 Šādu secinājumu nevar apšaubīt ar Nīderlandes valdības tiesas sēdē izvirzīto argumentu, ko atbalstījusi arī Francijas valdība, saistībā ar ūdens pamatdirektīvu.

33 Dalībvalstis, protams, saskaņā ar ūdens pamatdirektīvas 22. panta 3. punkta b) apakšpunktā minēto pārejas noteikumu Direktīvas 2006/11 6. panta nolūkā turpmāk var piemērot "[ūdens pamatdirektīvā] noteiktos principus piesārņojuma problēmu un to izraisošu vielu identificēšanai, kvalitātes standartu noteikšanai un pasākumu pieņemšanai". Kā to Eiropas Kopienu Komisija atgādināja tiesas sēdē, īpaši ūdens pamatdirektīvas 11. panta 3. punkta g) apakšpunkts attiecībā uz stacionāro avotu izplūdēm, kas var izraisīt piesārņojumu, cita starpā ļauj pieņemt reģistrācijas kārtību un tādēļ katrā ziņā neparedz iepriekšējas atļaujas kārtību.

34 Tomēr šāda reģistrācijas kārtība, pat pārejas noteikuma ietvaros, ir iedomājama tikai saistībā ar ūdens pamatdirektīvas ieviešanu. Minēto reģistrācijas kārtību nevar piemērot neatkarīgi no citiem šajā direktīvā paredzētiem pasākumiem — to esamība pamata lietas apstākļos neizriet ne no iesniedzējtiesas lēmuma, ne no Francijas valdības iesniegtajiem apsvērumiem — un tā it īpaši paredz, kā tas izriet no šīs direktīvas 11. panta, upju baseinu apgabalu iepriekšēju identifikāciju, analīzes veikšanu par katru no tiem, kā arī pasākumu programmas izstrādi, ņemot vērā šo analīžu rezultātus, kā arī attiecīgo piesārņojošo vielu emisiju kontroles definīciju.

35 Pamatojoties uz visu iepriekš minēto, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/11 6. pantu nevar interpretēt tādējādi, ka pēc tam, kad, piemērojot šo pantu, ir apstiprinātas ūdeņu piesārņojuma samazināšanas programmas, kas ietver vides kvalitātes standartus, attiecībā uz iekārtām, kuras uzskatāmas par mazu piesārņojumu izraisošām, tas dalībvalstīm atļauj ieviest deklarēšanas kārtību, kuru papildina šo standartu atgādinājums un pārvaldes iestādes tiesības iebilst pret iekārtu ekspluatācijas uzsākšanu vai noteikt īpašu šīm iekārtām atbilstošu novadīšanas apjomu.

Par tiesāšanās izdevumiem

36 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. februāra Direktīvas 2006/11/EK par piesārņojumu, ko rada dažas bīstamas vielas, kuras novada Kopienas ūdens vidē, 6. pantu nevar interpretēt tādējādi, ka pēc tam, kad, piemērojot šo pantu, ir apstiprinātas ūdeņu piesārņojuma samazināšanas programmas, kas ietver vides kvalitātes standartus, attiecībā uz iekārtām, kuras uzskatāmas par mazu piesārņojumu izraisošām, tas dalībvalstīm atļauj ieviest deklarēšanas kārtību, kuru papildina šo standartu atgādinājums un pārvaldes iestādes tiesības iebilst pret iekārtu ekspluatācijas uzsākšanu vai noteikt īpašu šīm iekārtām atbilstošu novadīšanas apjomu.

[Paraksti]